

ако не бѣхъ ся убѣдилъ, че правителството, което азъ считамъ за прѣдставитель на народа е най компетентно въ този въпросъ, само не намѣрваше положението за такова, каквото ся прѣдставляваше и на меня.

Отъ единъ разговоръ, който имахъ съ воен. министръ, нѣщо около двѣ или три нидѣли до катастрофата, въ това врѣме, когато азъ самъ се рѣшавахъ, да приема участие въ свалянието, узнахъ че е имало разговоръ мѣжду министритѣ по въпроса за недоволствието мѣжду офицеритѣ, въ който разговоръ или свѣтъ, ако може тѣй да ся нарече, министритѣ рѣшили, че е невъзможно да ся приематъ крути мѣрки срѣщо офицеритѣ, тѣй като отъ това щѣлъ да произлѣзе цѣль скандалъ за цѣлия съставъ на правителството.

Не повня добръ, нѣ ми се струва че въ сжщия день или наскоро, въ частенъ разговоръ воен. министръ ся исказа, че правителството само мисли, че положението на работитѣ сега за сега можело да ся спасе само съ свалянието на Н. В., нѣ било по добръ да ся побърза и било възможно свалянието да стане не съ войска, а по други нѣкой начинъ. Слѣдъ този разговоръ азъ ся убѣдихъ, че свалянието е неизбѣжно и рѣшихъ да приема самъ участие. Всичко бѣше въ полза на моето рѣшение: опозиционния печатъ; слабата защита на официалния печатъ; разговоритѣ въ обществото и свѣденіята, които получихъ чрѣзъ Кап. Димитриева за готовността на Струмския полкъ и за сжщствието отъ страна на офицеритѣ отъ Софийский гарнизонъ (безъ първия пѣши полкъ); трѣвожнитѣ свѣденія отъ сѣрбската граница и пристиганието на Турскитѣ делегати, ма накараха да узнамъ по подробно за заговора. Нѣ тѣй като за подобни работи неможеше да се веджтъ разговори съ много лица, азъ ся обѣрнахъ пакъ къмъ Кап. Димитриева, нѣ когото заявихъ, че съчувствавамъ на идеята